

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaj
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđželske lopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihcizisčezěrnj w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

13. njeđžela po šwjatej Trojizy. Sat. 2, 13—17.

Sakladna wučba nascheje ewangelskeje zyrkwe je: Čłowjek budže sbóžny psches wěru do Jesom Khrysta. Wšitko woprawdže dobre skutkowanje čłowjeka je jeno psches wěru móžne. Tuta wěra jeho zylému žiwjenju halle prawu hódnosć dawa. Nasche skutkowanje wschat nješmě skutk bjes dusche bycz, ale wěra je jeho šylnosć, jeho žiwe žórlo. To je wošebje stejisčezjo japoschtola Pawola. W zylým sakonju Božim šamym, kotryž wschat se wschelakich jenotliwych wustawkow wobšteji, je duscha wustajerja sakonja wuprajena. Rak chyzl do zyła něchtó Boži sakon dopjelnicž, hdyž wón njesapschimnje wolu sakonja, hdyž wón njeje psches wěru s wustajerjom sakonja psches jene. Potajkim, jenotliwe skutki bjes wěry nješpu došahaze; bjes wěry njeje móžno, šo Bohu spodobacž. A dopjelnjenu sakonja wschat šluscha smyšlenje abo šnutstwonosć, w kotrejž je šo sakon wožiwil, abo wěra. To Anjesowy japoschtol Pawol židam, wošebje šamopaschnym Farisejskim praji, kotřiž chyzchu sakon po pišmiku dopjelnicž, ale duch wustajerja sakonja njespósnachu. To běšche tež nasch Anjes Jesuš šam Farisejskim dopokasal a tehodla jim jako najwaznišchu kaseń kaseń lubosće k Bohu a k bližšchemu dał, w kotrejž šu wschitke druge wopšhijate. My ewangelszy mohli tež dženska hišcže podjanskej zyrkwi pschivolacž, šo wschitke šwontowne skutki, kotrejž s wěry njewukhadžuju, psched Bohom njedokahaju a čłowjeka psched Bohom nje-

wusprawnja. A tym njewěrijazym nascheho čzaša, kotřiž chyzli tak rad dokonjanosć abo skutkowanje prawdosće bjes nabožiny abo wěry šebi wumyšlicž, mohli my šnapschecz-
wicz: Skutkowanje bjes wěry je prošne a njedokojane a njemóže najčezšče pruhowanja pschětracž. Wlóz tajkehole skutkowanja dyrbi wošlabnjecž, pschetož to je wobštajne wudawanje bjes pschibjeranja. A šylnemu a wutrajnemu skutkowanju čłowjeka wěra khmaneho čžini. Wěšo japoschtol Pawol tu žiwu wěru měni; wěra, kotraž nima mozy wob-
nowjenja w šebi, kotraž njeczěri plody a njewumóže, ša Pawola žana wěra njeje. — Wěra, kotraž njeby pschezo čłowjeka čžerila, Bože kasuje do skutka šajicž, by morma wěra byla, njeby tež nicžo k sbóžnosći pomhala. Tónle dypk wěry nětko wošebje Jakub we šwojim lišče, w našim tekšče wušběhuje. A wón tajku wěru měni, kotraž žanych dobrych skutkow njepschinješe; dha wschat dyrbi wón wuprajicž: „Móže jeho (t. r. čłowjeka) tež tajka wěra sbóžneho ščžinicž?“ Tehodla tež Jakubowe wuprajena wo wěre tak zyle hinaš klineža hač Pawolowe. A tola šebi wobaj we wězy na žane waschije napscheczitwo njerěčžitaj. Pawol pschezo měni skutkowazu žiwu wěru, a ta pomha; Jakub tudy wěru měni, kotraž žane plody njepschinješe, a tu wěšo wón njemóže pschipošnacž, wón wjele bóle dopokasuje, šo tajka wěra bjes skutkow čłowjeka sbóžneho njeczžini. Potkilnosć wjele čłowjekow šnana runje tež nascheho čzaša je, šebi nabožinu prawje lohku ščžinicž. Rak někotryžtuli šo s tym troschtuje, šo wschat wschitko wěri, šchtož we šwjatym pišmje šteji; to, kaž wón měni,

došaha na nětotre šlabošće abo pobrachi we wobendženju, wšchať šo tať nadrobnije njekeďžbuje. Tola tajkale wěra by cźlowjeka zyle sprawneho a spoťojom wostajila a njeby žaneje pocźěrjazeje mozy mēla. Tehodla: Twoja wěra njebudź bjes skutkowanja.

Šbóžnych jeno ta wěra cźini, kotraž w lubošći skutkuje.

Jakub rjeťnje jaťnje: „Šhto pomha, lubi bratšja, jeli šo šhto by rjeťnyť, šo ma wěru, skutki pať by njemēť? Mōže jeho teť tajka wěra šbóžneho šezniť?“ Kalko ludźi našeho cźaša šebi podobnije myšla! Wšchať mamy zyrkei, teť do njeje řhodźimy — hať runje huťto došć na tym pobrachuje —, do Boha wěrimy, šwoje dźēlo doťonjamy a šo wo niťzo dale njeťtaramy. Š kať wjele tajkim ludźom pobrachuje! Prawa wěra šo šama wot šo na tym wopokafuje, šo cźlowjeť teť po šłowje Božim řhodźi, šwoje žiwjenje šwjeczi, šo w šmilnošći prózuje a žiwje w Božim kraleťtwje šobu skutkuje. Kať wjele próšneho řšešćizianštwu pať šo huťto mješ nami namaťa, hđžeť cźlowjeť w nješbožu, řhorošći a nuťy morkota, napshećzo zuťej nuťy žanu wutrobu nima, žanu ruťu njehibnje, hđžeť cźlowjeť žane wōcźto ša to nima, šwoje šamšne hubjenje špōnacź a šo wo tu w řhryťtu šo poťkizenu krasnošć prózowacź. Tajka wěra drje te wulke skutki, wo kotrych řšešćizianška zyrkei wē, ša wěrne dźerzi — wone wšchať dyrbyja šo pšchi wšchēm řhećžowanju njewěry tola jako wěrne wopokafacź —, ale wone šu ša njeho jeno minjene podawki, kotreť jeho dale wjazny njeħnuja, wōn šo na to njedopomnja, šo tajke podawki a skutki teť jemu placza a šo je řhryťtu teť ša njeho do šwēta pšchischoť, je hiťheće žiwny a knjezi do wēćnošće. Cźlowjeť wšchať mōže wo nabožiny wjele wjedźicź a tola ř tym hiťheće njetrjeba šam žanu nabožinu (wěru) mēć. Jeno wjedjenje wo nabožinskih wēžach pať je ř šbožu njedošahaze. Jakub praji: „Cžerzi teť wěra (šo je jedyn Bōh) a řžu.“ Prawa wěra pať wutrobje najprjedy tu šymnu šebitnošć woťmje a do njeje šobu cžucze a šmilnošć plōdži.

„Nješmilny řud pať na teho pōndže, řiz njeje šmilnošć cžiniť“, praji našch teťst. Šsmilnošć a lubošć ř bliťšchemu je našch miťchtr šam jako najwadžniťchu pšchisťklichnošć napshećžiwu cźlowjeťam řaczul. Pšhes nju my šami wot šo prawe řadźerjenje napshećžiwu cźlowjeťam trjechimy. Prawa wěra do řhryťtu šule lubošć ř bliťšchemu šama wot šo pšchinješe. Tu špōšawamy tōn twjerdy šwjať mješ wěru a prawe lubošću w řšešćizianštwje. — Šy ty kōždy cžas šmilny byl? Napshećžiwu řtaršchimaj, bratram, řotram a pšchiwuťnym? Napshećžiwu řadazym a řanjerodžonym, wyřoťim a niťkim? Lubošć je řakonja dopjeljenje, haj „šmilnošć řhwali šo pšhećžiwu řudu“, to řēla, šmilnošć wopokafacź je wjazny hōdne hať pravo wuwješć. Kať njedošahaze tola je huťto pravo! Kať pšchi tym nětotryťkuli njewoťstarany wōňanje! Lubošć pať teť pšchirje řećchow řromadu a čže bliťšchemu řlucźicź. Krucze wšchať teť kliczi řud nad nješmilnošću: „Nješmilny řud na teho pōndže, řiz šmilnošće njeje cžiniť.“ Wšhitke ludaňstwo pobožnošće a wšhitke wuludane řdobne řeće niťzo njepomhaja. Naťch teťst praji: „Hdy by pať bratr abo řotra nahaj byťaj a nuťu mēľaj na wšchēdnej žiwnošći, a něťto mješ wami by ř nimaj rjeťnyť: Džitaj řmērom, wōhrēwajtaj šo a najēťaj šo! wy pať jimaj niťzo njebyšheće dali, řhtoť cžēlu řrjeba je, řhto by jimaj to pomhāť?“ Wēšo mōžemy my teť hiťom ře řłowami

řrořtowacź a pomhacź, hđžeť řadyn druhi řrēđť nimamy, ale my nješmēmy ř wuludaňskimi řećzemi, kotreť po šmilnošći klicza, kotrymž pať na woprawdžitym wupomhanju njeje niťzo ležane, šo řabjeracź; ty nješmjesh šmilnošć ludacź. Jakub tajkej morwe řwěje wšchu hōdnošć wot-rjeťuje: „Tať teť ta wěra, hdyž wona nima řkutkow, je wona šama w šebi morwa.“ Ša řkutkami lubošće budze řo našch řnjes teť na řudnym dnju prashēć. —

Alle kať mōžemy tajku woprawdžitu lubošć teť ř nješpšhećželam wuťnyć? To mōžno njeje bjes pšchilada a lubošće řhryťtušwewe, řiz je naš prjedy lubowāť. Tu pōwšittkownu lubošć a pšhećželniwošć ř cźlowjeťam, wo kotreť teť njewěry řwēť huťto řoni, kať by řwēť tu hdy do řkutta řajil abo cźlowjeka ř njej řhmaneho řezniť bjes wěry do řhryťtuša? Kať čhyť ja pōwšittkownu lubošć ř cźlowjeťam wopokafacź, hdyž nješmym pšhećwēdčeny, šo řu wšchitzy cźlowjekojo w řhryťtušbu bratšja, hdyž šo njewēm pšhes řhryťtuša ře wšchēm řobucźlowjeťami wumōženy a ř jeho nješchōdnemu nadōbnemu kraleťtwu pōwōłany? W našch cźlowškej wutrobje, kotraž je bōle wot šebitnošće cžehnjena, tale lubošć ř wšchitkim cźlowjeťam řenje njeby šama wot šo nastāťa, njeby-li naš řhryťtuš pšhes řwoju wopornu řmjercź a řwoju wumōžazu lubošć ř wolu ř tajkej lubošći napjelnil. Pšchetō cźlowška wutroba njeje ħnydom ř lubošću ř bliťšchemu narodžena — řwjate piťmo ju zyle ħinaťchu řnaje: jako pšhes mēru řhroblu a jara bojasnu —, ale šo ħalle pšhes Bože wōdjenje, řhryťtušowu ħnadu a towaťstwo ř wěry řwēťmi řšešćizianami, haj huťto teť pšhes řyľu řšešćizianšku wōkolnošć ř lubošći wōčehnje. Wšhitke skutki lubošće byťhu bōřny ħnyľe abo tola njedošahaze byťe, hdyž nješku we wěje ħluboťo řakorjenjene. Lubošć je krasny řchťom, kotreť hāľoťy dalōť došahaja po řemi a pod kotreť hāľoťami cži wot cžēšnošće žiwjenja řpōžni wōřchewjenje namaťaja. Tola tōťon řchťom šo řlemi we wiořach řwēta, hdyž nima ħluboťe řorjenje we wěje. Tole njeť teť wopomnja cži njewěry řwēťni ludźo, kotřiz wo tym řonja, šo moťľ cźlowjeť tola teť zyle doťry być a doťre wēzy doťonjecź bjes nabožiny, bjes wěry. Niťťo njemōže něšťto woprawdže doťonjane a doťre wuťkutkowacź, hdyž šo njeje najprjedy do řjedliťhego řwēta, do kraleťtwu wšhego doťonjaneho, do kraleťtwu Božeho, pšhes wěru pšheřadžil. Potajkim wěra je ř wšchemu doťonjanemu doťremu řkutkej nuťna. Alle je řchťom ř tuteho doťreho řorjenja narōťľ, dha teť žiwjenje ř doťreho řapōľōžka, na kotry řmy w řwjatej řhećženizy řadženi, ř kraleťtwu Božeho, ř gmejny řwjatych do wšchēch řtawow a hāľoťow řřhadža a plōdy cžeri, kotreť dyrbyja šebi Bože a cźlowjeťow řpōdobanje doťryć, to řu te doťre řkutki. Potajkim plōdy dyrbi kōžda prawa a řtrowa wěra nješć. Duť ħladajće, šo pšchinjeřeće te plōdy duťha, kotreť řu lubošć, wješēľoťć, mēr, řezēpliwōťć, lubošnoťć, doťroćiwōťć, wěra, cžichōťć, pōćžiwōťć (Gal. 5, 22)! Šamjen. Kř. w K.

Plōdna wěra.

Maťch žiwu wěru we duťhi,
Řiz řkutkuje we lubošći,
Dha ty šo Bohu řpōdobāťch
A jeho ħnadu wuťiwāťch.

Bjes luboscze a smilnosze
Dze twoja wera morwa je;
Ta sbdznosc dzacz czi njemohla,
By njebo tebi sanfnyla.

Duz lubosc z Bohu i blizskemu
Njecz hrjeje twoju wutrobu,
Niz w prawej werte forjeni
I Bozi sakoń dopielni.

Glej, potom Boze dzeczo by,
Niz bogate je we Bosy;
Ton pak, niz je bjes luboscze,
We twojej smjerezi wostanje.

Sa weru mam, njecz njeprajisch,
Sdyz bratrow nusu njewidzisch;
Ne, w lubosczi ma wera kecacz
I khudym, srudnym byly trecz.

Shto abo shto twój blizski je,
Ssnadz njepsheczel, to njemyl cze;
Praj: Bratje mój, czi pomhacz chzu
Se samaritскеj wutrobu.

Njei Boh tež tebi wupomhat,
Haczrunje by so jeho wsdak?
Won smili so a woda czi,
Duz cziń po jeho runosczi.

Haj, Božo, niz ty lubosc z by,
Njecz i lubosczu czi služimy,
Niz werna je, bjes ludanja,
Nas wjedze junu do njebja!

K. A. Fiedler.

Polna dowera.

Wopytat wulkeje pyramidy powjeda, so je so jemu tam psches podawł polnje rosjašniko, shtož je po prawom dowera. Pucz na pyramidu horje besche wobczezny, po nej dele pak hamo straschny. Psihi hladkej kamjentnej muri dyrbiesche po pjelskim pucziku nimo wulkeje hlubiny dele! Duz jemu jeho wodzer radzesche, so by so na Arabiskeho muža, niz be sobu, slehnył, ton jeho bjes stracha psches straschne mestno pschenješe. „Tola ja“, tak puczowat powjeda, „to tak prawje njechach, a poczach Arabarjei wschelake namjetty czinicz.“

„Sa chzu“, tak prajach, „so i jenej ruku na skalu a i drugej na twoje ramjo seprecz.“

„Ne,“ „ton rjekny, „ty dyrbisch wobej ruzy na mnje polożicz.““

„Ale chzemoj tola tak najprjedy spytacz“, jemu pschiveczowach, „potom wschaf mozesch mi pomhacz.“

„Ne,“ „won wotmolwi, „ty dyrbisch so wschon na mnje slehnycz.““

„Ale poczatakaj tola“, hebi žadach, „so bych najprjedy wjedzak a widzak, na czim ty stejisch.“

„To ty njetrjebasch“, won wobtruczjesche „ty budzesch na mojimaj ramjenjomaj bjes wscheho stracha.““

„Ale ja bym czejšchi, hacz hebi myšlisch.“

„Ty mozesch zyle bjes staroscze bycz, hdyz so mi jeno do- wercisch.““

„Sa widzach, so žadny drugi wupucz njebe, teho dla czinjach, tak bu mi radzene, a bych bjes wscheje schkody dele donjebeny. Psihi tym na hichcze wjetichu hlubinu spominach, na hlubinu wo-

brjedz Bohom a hrěschnym człowjekom a na teho, na kotrehož ramjo mamy so jako hrěschnizy i polnym dowěrjenjom lehnycz, so by nas psches tutu hlubinu bjes wscheje schkody i Bohu do njebjes donjesh — na Khrystusa.“

Dowěrmy so jemu tak, tak to tamny puczowat czinjesch!

Na domkhowanku.

(Swant.)

Wótče nasch, niz ty nas požohnujesch
W twojej wótznej, schcedrej smilnosci,
Deszcz a słoncžne wjedro wobradzujesch,
Sdyz tež nejšmy teho dostojni.

Wschedny dar twój swjesli twoje dzeczi;
Na nas hladasch i wótznej wutrobu,
Dokelz lubujesch nas w hrěschnym hwecz
W twojim lubym Ssynu Jesusu.

Khleb, nam trebny, wobradzujesch mily,
Wschitkich naschczisch ty bohacze,
So by život nasch nam wostak czily,
Duscha pomoptala sbdznoscze.

Daj nam, Wótče dobroczyny, i hnady
Dale semski khleb a njejeski,
Wodaj nam tež hrěch a nasche pady —
Khrysta krej dze wschitko sapkacz.

Nam wschaf sawostan ty pschitkileny,
Niz smy wschitzy wulzy hrěschnizy,
Hacz nasch czelny twar b'dze položeny
Do rowa, hacz duschu wumohl by.

Dženka je wschemi cze wercjazy
Khwalu ja sa jedz a picze tu;
S jandželemi pak a je sbdznymi
Sunu dzak czi wecznye wopruju.

Jurij Brósl.

Hojenje i czitanjom w bibliji.

W New-Yorku ras na nervy czetpjaža knjeni i wošebnemu lekarjei pschindze a jemu storzesche, so njemoze ani dzelacz ani spacz ani jescz, a so je jej husto tak, tak by hichcze swój rosom shubicz dyrbjaka. Lekar so hichcze sa wschelakim napraschomasche a potom jej sa jeniczku radu wufasa: „Wy dyrbicze hucžischu we twojej bibliji czitacz.“ Ta knjeni so njemalo dzimwasche a be tole tež jara sa slo wšaka. Lekar pak hebi wot njeje niczo wjele reczcz njedasche, ale hichcze junu wospjetomasche: „Wy dyrbicze hucžischu we twojej bibliji czitacz — wschjednje zylu hodžinu — a sa neschto njedzeli pschindzche saso!“

Žonska dyrbiesche hicz, hacz chzyche abo njechasche. I hižom po pucz hebi hama prajesch: Haj, to wschaf je werno, hižom dawno wjazy takprawje we twojej bibliji czitaka nejšym; wjele staranja, malo modlenja a czitanja w Božim słowje. Domoj pschischedschi na mesce po lekarjowej radze czinicz pocza, a dolho njetrjajesche, dha wjedzesche, shto na bibliji, na modlitwje, na twojim Bosy a Sbdžniku mejesche. Shtoz kam w bibliji czita, temu so to dživno sdacz njebudze.

Sdyz wona po schtyroch njedzelach saso i lekarjei pschindze, trjebasche ton jeno na nju pohladacz, dha widzesche, tak jara besche so pschemenika. „Sa widzu“, won i njei dzesch, „so scze poškuschny pazienta. Dyrbju Wam netko hichcze krepi wufacz?“

„Ach ně,“ knjeni wotmolwi, „ja bym nětko wscha kaž pscheměnjenja. Ale kaž dha móžesčycze wjedzic, so mi runje tole pobrachowasche?“

Duž lékař na bibliju pokasa, kiž wotewrjena na jeho blidže ležesche, a rjekny: „Hdy bych ja kóždy džen w tutej knisy njeczitał, by i mojej wědomosčju a mozu bórny na kónzu bylo. Sčtož pał Waš nastupa, dha na měscze widžach, so Wam snutskowany mēr a móž i wyškofosčje pobrachuje. Tehodla moja rada.“

„Ale ja,“ ta žónsta snapschecziwi, „budžisč ju pschi šamym njewobkedžbowaka.“

Lěkar, so pošmewknywschi, džesche: „Šaj wschał, bohuzel khori i wjetšcha wo tutym lékařstwie ničzo štyšchecž njechadža; ale ja snaju wjele stow ludži, pola kotrychž by biblija šame džiwny čžinila.“

To je wěrnny podawč, kiž pał so husto wospjetuje. —

Sswjecž šwjaty džeu!

„Sčesč dnjom dyrbišch ty dželacž a wschitke šwoje dželo ščžinicž; ale šedmy džeu je šabbat teho Knjesa, twojeho Boha, na kotrymž njedyrbisč žane dželo dželacž!“ tak hižom w knihach Mójšakowych pišane steji, a kóžde schuliske džeczo tutón schpruch i hlowny wufnje. Gusto pał so pošdžischo po nim njeczini, ale njedžela so i dželom wotšwjecžuje, a tola je Boža lubosčž nam ju i naschemu šbožu dała. Hdyž by žylicžki tydžeu šwěru a se wschej pilnosčju dželal, potom by so tola wopravdže nadželacž mohł, a ty dyrbial wješely a Bohu džakowny byčž, so je čži jedyn džeu w tydženju postajil, kiž čži pschowoła: „Nětk špróžnej ruzy wotpocžtej!“ Wošebje pał twoja duscha šwój wotpocžinł w Bošy trjeba. Njedžela je čži data, so by šwojich wschědnich starosčžow a bolosčžow šapomnił a i čžisteho, wosšchemjajezeho žórka Božeho šłowa w žyrtwi a domach šebi nowu móž sa dalsche dželo čžerpał. Njedžela je se šwojej šwjatej čžisčinu, se šwojim čžělnym wotpocžinłom a duchownym wosšchemjenjom lubosne wěšchecženje wo tamnym wěčžnym šabbacže, hdyž šbóžni, wotpocžuju wot šwojeho džela, w bělnych draščach Boha šhwala wěčžnje.

W naschich lubnych šerbškich wošadach so njedžela i wjetšcha hišchecže Bohu šwjecži, kaž so šłuscha. Lubny wošadny njedawno prajesche: „Kaž dolho bym žiwny, hišchecže ženje na njedželskim dnju sa kofu abo hrabjemi pschimal nješkym. Šbóždeho wofomita by mi žel bylo, kiž bych se wschědnym dželom njedželu šwojemu Bohu šradnył.“ Tak je jich, džak budž lubemu Bohu, hišchecže wjele šmyšlennyh. Wschudže tak njeje. Lubny snaty powjedasche: „Šako mlodženz šym w blisłosčži Štokpnja šlužil. Šrajina je rjana a tež ludžo šu mi pschecželni byli, ale jene so mi lubilo njeje: to šrubne štajne njedželske dželo. Njedželu tam worachu a šhjachu, šhycžichu a domojšhowachu, ale pónželu bėchu potom prošdni a lėni, wschał bėchu njedželu dosčž nadželali.“ Šłasnny šwět, kiž měni, so šmė Bože šakonje bjes šhostanja pschestupowacž! Še pał mlodženz mjes šajšim ludom dolho žiwny byl, so lohko na podobne pohanske waschnje nawucži. Tehodla štražuj, šerbški ludo, so čži ničto twoju njedželu njewošnje a njekajš.

Šižom so tu a tam zuše njelšchescžijanske waschnje tež do šerbškich wošadow pschedrėwa. Někotryžkuli, kotrehož nan a džed njedželu ženje dželal njeje, na žnjach tež njedželu šwój šłot do rjebłowaneho wosa šapschahuje, so by žito domojšhowal. Druheho widžisč i kofu na šuku abo polo hicž. Mny nochžemy sa desččojte, nusne čžahy wótrje šudžicž, ale wschej limłosčži pschecžiwu Božej šasni čžzemy wobaracž a i lubosčju napominacž, so bychmy Bože šłowo sa šwjate džerželi a po Božich šasnjach, i lubosčju a šmilnosčju nam datych, čžinili.

Ššches wjele stow šaknyh pschilladow je nasch Bóh nam pokasał, so njedželske dželo žaneho žohnowanja nima. Šas bėchu na wulim kuble na žnjach njedželu wot ranja hacž do wječžora domoj wosyli. Šwjecžor bė bróžen i šaknyh žitom napielnjena; ale hlaj, hdyž je dželo došonjane, pócžnje so mřócžicž a Boži blyšł do tuteje bróžnje dhyri a ju do čžista spali. W šłomjenjach Bóh wjetšchny šwojemu ludėj to šłowo wulładuje: „Njemolcže so, ja so njedam sa šmėch mēcž!“

Šši abo šchtyri lėta šu mjes tym šaschle. Bė šako na žnjach, žnjenzny šwoje kofy šlepachu. Žito bė šrale. Bórny bė pošhčžene a do popow šestajane. Dha bliži so njedžela, rjana a lubosna, kaž i ředta. Na popošdnjo pał bu jara tužno. Ššched domom špodny rjaneje, ščžejazeje šipy mlody hospodač šedži. Džesčži psched nim šrajetej. Šajmlodšiche ma na šlinje. Š njebjesam ššladujo hospodač prošy: „Mlyš Božo, šwarnuj naš psched njewjedrom a šrupami!“ Š dobom lubeho šušoda i prošdnej šaru nimo jēcž widži. „Šdžeha čžesč?“ so jeho prajcha. „Šo žito,“ řeka jeho wotmolwenje. „Dženša pał je tola njedžela“, tamny napomina. „Ša nimam šłanja a čžu šebi jutšje rano hnydom něłotre šnopy wumłócžicž. Duž je trjebam,“ šušod praji. Šedom pał je šebi šaru šnakadowal, so pócžnje desččik lecž, tak so bórny wot šnopow bėži. Domojdojššchi šaru do bróžnje štorcži. Šedom je so to šłalo, dom šarža. Šlyšł je do bróžnje dhyri, tola niz ju šapalił. Bóh bė hnadny a šmilny. Dželo lubeho šušoda pał bė žhle podarmo; na druge ranje mješesche žito tola i nowa šuščicž.

Štary, dowěrliwy muž se šwojeho žiwjenja něhdy powjedasche, so w šrijedawšchich čžahach ženje se mšchi šhodžik njeje, šhiba jeno na řoczne čžahy. Njedželu mješesche štajnje wošebje nusne a sa šemšchenje njebė šhwila. Šokelž pał bė šlutniwy a na dobry prošad šwucženny muž, šebi pschezo na wječžor wulicžowasche, šchto bė sa džeu warbowal a da šebi njedželu warbowane šjenješy na daš. Tak dže to lėta dolho dale. Šižom je pod štajnym hřeschenjom jemu wutroba jara štwjerdnyla, dha je něhdy šako lėto nimo. Špróžny nasch njedželski dželacžer domach šedži a je runje šebi wulicžil, šelko je w pošlednim lēcže psches šwoje njedželske dželo dobył. Šón nalicži 72 hriwnow a 20 np. Tute mėl njeby, njebudžische njedželu dželal.

Šara čžezko drje by bylo, tutemu mužej dopořasacž, so njedželske dželo žaneho žohnowanja nima. Šón by i wěšłosčju na šwoje 72 hriwnow pokasał, kiž bė sa jene lėto psches njedželske dželo šaklužil. Šchtož pał čžłowjetej móžno njeje, je Bohu móžno šako ma šwoje šlicžbowanji hišchecže w ruzy, so do duri šakłapa. Šistar tu je a pschepoda jemu šlist. Šlist je wot jeneho jeho dolžnikow, w kotrymž jemu tutón šjewi, so ničzo wjazny płacžicž nje-može. Šasch hospodač pošłada do šwojich knihow a widži, so je dolžnik ša tójšchto šjenjes tworow wot njeho dostal. Šón mješesche mjenujžy maše šlamy. Šako pał wschón dolh hromadu šlicži, nalicži runje — 72 hriwnow a 20 np. Š jennym dobom bė wšcho šhubjene, šchtož bė psches njedželske dželo sa žhle lėto šaklužene. Šhospodač tu Božu rufu špšna a je so wot tuteje hodžiny wscheho njedželskeho džela hladał. Bóh so njeda sa šmėch mēcž. Njedželske dželo je a wostanje bjes žohnowanje.

„Šombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch pschedawarňjach „Šerb. Šlowin“ na wšach a w Šudyschinje dostacž. Na šchtwórcž-lėta płacži wón 40 pj., jenotliwe čžišłka šo sa 4 pj. pschedawaju.